

Velký zástup šel za Ježíšem a tlačil se na něj. Byla tam jedna žena, která měla dvanáct let krvácení. Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu. Když se doslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. (Marek 5,24-27)

V Praze dne 10. března 2021

Milé sestry a bratři,

představme si to tak, že nejen ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, ale neustále každý den, každou hodinu a minutu se obrovský zástup lidí tlačí na Ježíše. Miliony modlitebníků po celém světě jde za ním se svým očekáváním a každý má jiný motiv, jinou potřebu. Pouze jedním z nesčíslného davu jste vy, jsem já. Jako byla jednou z mnoha žena, jejíž příběh pro nás zaznamenal evangelista Marek.

Pro každého je jeho příběh ten nejdůležitější, a není to sobectví. Nejde to jinak, než že musíme žít svůj vlastní život, je ale nesmírně cenné, když ho můžeme sdílet s druhými a s Ježíšem. Jenomže to často není vůbec jednoduché, existuje mnoho důvodů, pro které se ani nedokážeme modlit, nejsme schopni se Ježíši postavit čelem, a mnohdy není ani myslitelné, abychom před druhými lidmi vystoupili z davu a šli s pravdou ven. Nejen stud, hanba a třeba naše introvertní povaha nám v tom brání, ale také společenské i církevní konvence, pravidla a řády nás ostrakizují. Naše poznamenaná minulost, naše nemoc, pohledy druhých i naše vlastní ponížení nás vylučují ze společenství druhých. To přesně prožívala dvanáct let nemocná žena, ale nejen ona, svým způsobem to prožíváme každý z nás.

Jako ona i my jsme schopni investovat peníze a udělat všechno pro své zdraví nebo zdraví svých milých. Dělá to teď celá společnost kolem nás, až na pár arogantních jedinců odmítajících opatření vlády, všichni se snaží maximálně omezit šíření nemoci a zachraňovat smrti ohrožené. Dvanáct let trpěla žena nemocí, která ji vehnala do zákonem vnucené izolace od lidí i od bohoslužeb. Dvanáct let fyzického a psychického utrpení. Navštěvovala lékaře a co doktor, to nová naděje a další zklamání. Skutečně všechno, co měla, dala, aby byla zdravá. Nakonec jí nic nezbylo a šlo to s jejím zdravím stále k horšímu od desíti k pěti, naprosté zoufalství.

Jak se dozvěděla o Ježíšovi, nevíme, ale víme, že se rozhodla porušit všechna karanténní opatření, která na ni zákon uvalil, a šla za ním. Velice riskovala, věděla, že jakýkoliv dotyk by druhou osobu ohrozil, věděla, že by jí hrozily sankce, ale přesto se vetřela do zástupu a dostala se až k Ježíšovi. Nebyla to z její strany sprostá arogance sebevědomé ženy, ale snad poslední pokus pomoci sama sobě. Zezadu se dotkla Ježíšovy tógy v naději, že by ji jeho blízkost mohla uzdravit, a stalo se.

Každého by její dotyk pošpinil a duchovně diskvalifikoval, nikdo neměl imunitu ani očkování proti její chorobě, každého by ona žena nakazila svou nečistotou, nikoli ale Ježíše, a to je pro nás ta největší naděje. Za Ježíšem můžeme jít s tou největší hanbou svého života a v jeho blízkosti nalézt pomoc.

Za Ježíšem i teď na konci tohoto pastýřského listu jde nesčetné množství lidí, ale Jemu skutečně jde především o jednoho jediného člověka – o vás i o mě. To nakonec nejvíc prokázal na kříži, když ho Bůh učinil hříchem, když byl Ježíš infikován všemi vinami světa, aby nás „nakazil“ svým zdravím a svatostí. Takže když půjde o naši spásu, nebojme se porušit svoz izolaci a jděme za ním.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík